

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการจ้างแรงงานจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือในระบบการผลิต
ยางพาราอำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี

Factors Related to the Employment of Labour from the Northeastern Region in
Para Rubber Production System in Amphoe Phanom, Changwat Surat Thani

เสริมศักดิ์ รักบำรุง
Serm Sak Ragbumroong

เลขที่	HD 1537. T5 ส74 2544 น.2
Bib Key	210578
	4 ส.ย. 2544

วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาการเกษตร
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

Master of Science Thesis in Agricultural Development

Prince of Songkla University

2544

ชื่อวิทยานิพนธ์ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการจ้างแรงงานจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือใน
ระบบการผลิตยางพารา อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี
ผู้เขียน นายเสริมศักดิ์ รักบำรุง
สาขาวิชา พัฒนาการเกษตร
ปีการศึกษา 2543

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึง (1) ปัจจัยพื้นฐานทางด้านสังคม เศรษฐกิจ จิตวิทยา กายภาพ และปัจจัยแวดล้อม ของเกษตรกรเจ้าของสวนยางพารา (2) เปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยด้านสังคม เศรษฐกิจ จิตวิทยา และกายภาพ ระหว่างเกษตรกรที่มีการจ้างแรงงาน และไม่มีการจ้างแรงงานจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือในระบบการผลิตยางพารา (3) สภาพปัญหาในการจ้างแรงงานจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือของเกษตรกรเจ้าของสวนยางพารา ในอำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งได้เลือกตำบลต้นยวน เป็นตัวแทนในการศึกษา จำนวน 133 ราย แบ่งเป็นเกษตรกรที่มีการจ้างแรงงานจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 59 ราย และเกษตรกรที่ไม่มีการจ้างแรงงานจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 74 ราย โดยการสุ่มตัวอย่างแบบตามระดับชั้นจากประชากรทั้งหมด จำนวน 883 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.0 ของประชากร

จากการศึกษา พบว่า เกษตรกรเจ้าของสวนยางพาราที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งที่มีการจ้างแรงงาน และไม่มีการจ้างแรงงานจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 79.7 และ 73.0 ตามลำดับ มีอายุเฉลี่ยใกล้เคียงกันคือ 41.4 ปีสำหรับเกษตรกรกลุ่มแรก และ 40.2 ปีสำหรับเกษตรกรกลุ่มหลัง มีจำนวนสมาชิกทั้งหมดในครัวเรือนเฉลี่ยใกล้เคียงกันคือ 4.2 และ 4.4 คนต่อครัวเรือน ตามลำดับ ในด้านการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่ของเกษตรกรเจ้าของสวนยางทั้งสองกลุ่มมีการศึกษาในระดับประถมศึกษา การประกอบอาชีพร้อยละ 66.1 ของเกษตรกรกลุ่มแรก และร้อยละ 97.2 ของเกษตรกรกลุ่มหลัง ประกอบอาชีพทำสวนยางพาราเป็นอาชีพหลัก มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดเฉลี่ย 72.1 ไร่ต่อครัวเรือน ในขณะที่เกษตรกรที่ไม่มีการจ้างแรงงานมีพื้นที่ถือครองทั้งหมดเฉลี่ย 36.4 ไร่ต่อครัวเรือน โดยเป็น

พื้นที่สวนยางร้อยละ 84.0 และ 74.4 ของพื้นที่ถือครองทั้งหมด ตามลำดับ มีรายได้เฉลี่ย 267,552.5 บาทต่อปีต่อครัวเรือนสำหรับเกษตรกรกลุ่มแรก และ 95,622.8 บาทต่อปีต่อครัวเรือนสำหรับเกษตรกรกลุ่มหลัง ในกลุ่มที่มีการจ้างแรงงาน มีจำนวนแรงงานจ้างจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือในระบบการผลิตยางพารา เฉลี่ย 4.0 คนต่อครัวเรือนของเกษตรกร ซึ่งมีภูมิลำเนาจากจังหวัดสกลนครคิดเป็นร้อยละ 62.7 ในด้านการแบ่งผลผลิตระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างร้อยละ 61.1 แบ่งในอัตรา 50:50 ส่วนเหตุผลที่มีการจ้างแรงงานในระบบการผลิตยางพารานั้น ร้อยละ 60.1 ให้เหตุผลว่าพื้นที่สวนยางมีมากเกินไปกำลังแรงงานของครัวเรือน และได้สอบถามถึงเหตุผลที่ไม่จ้างแรงงานในท้องถิ่น ร้อยละ 57.6 ตอบว่าประสิทธิภาพในการทำงานของแรงงานในท้องถิ่นต่ำ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบแบบที (t-test) พบว่า ปัจจัยที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 คือ การศึกษาของเจ้าของสวนยาง ขนาดพื้นที่ถือครองทั้งหมด ขนาดพื้นที่สวนยางในครอบครอง รายได้ของครัวเรือน และระยะทางจากบ้านถึงสวนยาง และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือ ความรู้ของเกษตรกรในการปลูกสร้างสวนยาง และทัศนคติที่มีต่อแรงงานและการจ้างแรงงานจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางสังคม เศรษฐกิจ จิตวิทยา และกายภาพ มีความเกี่ยวข้องกับการจ้างแรงงานจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือในระบบการผลิตยางพารา

ปัญหาที่พบเกี่ยวกับลักษณะและคุณภาพของแรงงานจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือ ความไม่ซื่อตรงของแรงงาน ฝีมือและความชำนาญของแรงงาน และการขาดความรับผิดชอบของแรงงาน สำหรับข้อเสนอแนะ ควรมีการจัดตั้งกลุ่มผู้จ้างแรงงาน และมีการฝึกทักษะเพื่อพัฒนาฝีมือแรงงานในการกรีดยางและทำยางแผ่นให้กับแรงงานในท้องถิ่น เพื่อลดปัญหาการขาดแคลนแรงงานในอนาคต

Thesis	Factors Related to the Employment of Labour from the Northeastern Region in Para Rubber Production System in Amphoe Phanom, Changwat Surat Thani
Author	Mr. Sermsak Ragbumroong
Major Program	Agricultural Development
Academic Year	2000

Abstract

The purposes of this research were: (1) to investigate basic social, economic, psychological, physical and contextual factors of farmers who were the owners of rubber plantations; (2) to examine the difference in social, economic, psychological, physical and contextual factors between rubber plantation owners who employed and those who did not employed labour from the northeastern region; and (3) to identify problems related to the employment of labour from the northeastern region faced by owners of rubber plantations in Amphoe Phanom, Changwat Surat Thani. The study was conducted in a selected Tambon of Tonyuan. The sample was drawn from the owners of rubber plantations in this Tambon. It covered 133 households in total, including 59 households that employed labour and 79 households that did not employ labour from the northeastern region. The sample was drawn using a stratified random sampling technique.

The study found that the majority of respondents were male. They are accounted for 79.7 and 73.0 percent of farmers who employed and those who did not employ labour respectively. Their average ages were comparable the farmer was 41.2 years old whereas the latter was 40.2 years old. Comparable household sizes were found in both groups with an average of 4.2 members per household for

farmers who employed labour and 4.4 members per households for farmers who did not employ labour. Most respondents in both groups completed the primary level of education. Rubber production was the most common primary occupation found in both groups, 66.1 percent was found among farmers who employed labour and 97.2 percent was found among those who did not employ labour. Their average total landholdings were clearly different between two groups of respondents. Farmers who employed labour had an average total landholding of 72.1 rai per household as compared to 36.4 rai per household for those who did not employ labour. Rubber landholdings were found to share 84.0 and 74.4 percent of their total landholdings respectively. Their average overall household incomes were also found different with 267,552.5 baht per household per year for farmers who employed labour as compared to 95,622.8 baht per household per year for those who did not employ labour. Among farmers who employed labour from the northeastern region, the average number of labour employed was 4 persons per household. The majority of the labour (62.7 percent) came from the province of Sakon Nakhorn. Different product sharing arrangements between plantation owners and labour were found. The most common arrangement was 50:50 that was accounted for 61.1 percent. The reason for employing labour in rubber production system most frequently cited by employers (60.1 percent) was that the size of rubber landholding exceeded the household labour capacity. For the reason not to employ local labour, 57.6 percent referred to the low production efficiency of local labour.

The results of t-test analysis showed that educational attainment of rubber plantation owners, total landholding, rubber landholding, household income and the distance from rubber plantations to the owners' residences were significantly different at $P < 0.01$ between plantation owners who employed labour from the northeastern region and those who did not employ labour. Other factors

including knowledge about rubber planting and management of plantation owners, and attitude of plantation owners on labour and the employment of labour from the northeastern region are significantly different at $P < 0.05$. These results indicated that social, economic, psychological and physical factors are related to the employment of labour from the northeastern region in rubber production system.

Problems associated with characteristics and qualities of labour from the northeastern region include dishonesty, lack of skill and proficiency, and lack of responsibility of labour. The author suggested that the establishment of employers' association and organizing training to improve rubber tapping and processing skills to local labour are important for reducing problems of labour shortage in the future.